

Стаменко и Неда, както въ зори ранни
Почнаха, така се нестигнали спряха...
Охолни жътвари, около имъ сбрани,
Право се въ очите Стаменку присмяха.

«Пръждама! не облогъ — азъ шега си бия!»
Бледенъ той извика, устни стисналъ едно...
Люшна се и възнакъ бяла Неда падна —
Остра дума, остъръ ножъ въ сърце проби я.

Стекоха се дружки съ викъ отъ изненада,
Милватъ я, съ водица пръскатъ бледо чело...
Всуе... Млади дружки дружката си млада
Понесоха мъртва плачешкомъ къмъ село.

